

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 18. dubna 2018 v trestní věci odvolání obžalovaných J. Ch. , nar. , trvale bytem , a M. K. , nar. , trvale bytem , adresa pro doručování , podaná proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. 10. 2017, č. j. 9 T 196/2016-584, a rozhodl

t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se obě odvolání **z a m í t a j í**.

Odůvodnění

1. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24. 10. 2017, č. j. 9 T 196/2016-584, byli obžalovaní J. Ch. a M. K. uznáni vinnými zločiny podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 348 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku a neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 2, 3 alinea 2 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku v jednočinném souběhu, kterých se dopustili tím, že společně vystupující pod smyšlenými jmény M. K. jako M. Š. a J. Ch. jako M. Š. v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch pod záminkou vymožení pohledávky J. K. za M. R. nar. , vyplývající ze směnky na částku 1 297 214 Kč, vystavené dne 13. 8. 2012 bez vyplněního data splatnosti a související s dříve vzniklým dluhem společnosti , za společnosti jednatelé J. K. vylákali na J. K. v přesně nezjištěném období od 1. 11. 2015 do 13. 11. 2015 částku 600 000 Kč, kdy J. K. předal částku 200 000 Kč M. K. ve vozidle Škoda Octavia, , na Náměstí Míru, Praha 2 a částku 400 000 Kč J. Ch. před restaurací Cafe Therapie, v ulici Na Hrobci 432/2, Praha 2, kdy mu nejdříve lživě uváděli, že formou nespécifikované zástavy mají v dispozici vozidlo Mercedes-Benz ML 350, RZ , patřící do majetku , z jehož případného prodeje by mohl být J. K. uspokojen, ač reálně s předmětným vozidlem Mercedes-Benz nijak nedisponovali, a dále jej utvrzovali v tom, že M. R. podepsal i jinému věřiteli směnku, znějící na částku 5 000 000 Kč, vystavenou dne 13. 10. 2015 na řad osoby G. G. , nar. , se splatností dne 6. 11. 2015, kterou na žádost J. K. prostřednictvím dosud neznámé osoby předali v zalepené obálce právnímu zástupci J. K. Mgr. M. P. a to za účelem vyhotovení Dobody o převzetí směnečného ručení, na základě které měl být později realizován prodej bytu v ul. , patřící I. S. údajně přítelkyni M. R. z kterého měl být J. K. uspokojen, ačkoli museli vědět, že podpisy osob G. G. a M. R. jsou padělané, a směnka

je tedy falešná, poté Dohodu ze dne 23. 11. 2015, sepsanou Mgr. M. P. J. K. předal M. K. a J. Ch. kteří měli zajistit podpisy směnečného ručitele (L. S. a dlužníka (M. R.) včetně notářského ověření a takto podepsanou a notářsky ověřenou Dohodu M. K. s J. Ch. vrátili J. K. který zjistil, že razítko notářky JUDr. Nobejlové je padělané, a že L. S. osobu M. R. nezná a žádnou Dohodu s ním nikdy neuzavřela, čímž J. K. nar. způsobili škodu ve výši 600 000 Kč, a byli odsouzeni podle § 234 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku každý k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 (tří) let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 (pěti) let. Obvodní soud dále podle § 228 odst. 1 tr. ř. uložil obžalovaným povinnost, aby společně a nerozdílně zaplatili poškozenému J. K. nar. trvale bytem , škodu ve výši 600 000 Kč.

2. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný J. Ch. v zákonné lhůtě prostřednictvím své obhájkyne odvolání, které směřoval do všech výroků rozsudku. Obžalovaný považuje rozhodnutí za nesprávné, neboť se soud I. stupně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, shromážděné důkazy nesprávně zhodnotil a vyvodil nesprávné právní závěry. Účast na tomto jednání odmítá a má za to, že nebylo dostatečně prokázáno, že by právě on byl pachatelem dané trestné činnosti. Řízení je postaveno výlučně na výpovědi poškozeného J. K. a jeho ztotožnění osoby obžalovaného Ch. Obžalovaný Ch. soudu I. stupně vytýká, že se dostatečně nevypořádal s tím, jak ke ztotožnění došlo, když poškozenému byly ukazovány fotografie obžalovaných a poškozený nahlížel do spisu. Ke ztotožnění došlo jen z fotografie, nikoli prostřednictvím rekognice „in natura“, nebyly tak splněny podmínky podle § 104 odst. 3 a odst. 4 tr. řádu (správně § 104b tr.ř.). Poškozený uvedl, že pachatel měl tetování, přičemž obžalovaný Ch. žádné tetování nemá. Svědek H. vypověděl, že obžalovaného K. viděl s osobou podobného typu jako je obžalovaný Ch. Poškozený K. navíc měl na úřední záznam ze dne 6. 1. 2016 a jako svědek dne 13. 4. 2016 uvést, že s osobou pod jménem S. se setkal asi 4x – 5x, což oproti názoru soudu I. stupně není mnohokrát, aby poškozený mohl obžalovaného v takové míře jistoty ztotožnit. Obžalovaný dále namítl, že soud I. stupně zcela chybně vyhodnotil provedené důkazy, neboť těmito nebylo prokázáno, že obžalovaný Ch. někdy byl v telefonickém kontaktu s poškozeným K. a též nebylo prokázáno, že obžalovaný Ch. je osobou, která vystupovala pod přezdívkou S. Soud se také nedostatečně zabýval věrohodností poškozeného K., který v přípravném řízení uváděl, že předmětné finanční prostředky předal pouze obžalovanému K. a teprve poté, že prostředky předal zčásti obžalovanému K. a zčásti obžalovanému Ch. Neexistuje tak žádný důkaz, že obžalovanému skutečně byla předána částka 400 000 Kč. Původ předmětných 600 000 Kč též zůstal neobjasněn. Rovněž dlužné částky si neodpovídají. Dále nebylo objasněno, jak se dostala směnka ke svědku Mgr. P. Svědek R. uvádí, že je směnka neplatná, svědkyně S. uvádí, že se jí poškozený K. neptal, zda podepsala nějaké listiny. Obžalovaný proto namítá, že soud I. stupně měl provést znalecké posouzení věrohodnosti poškozeného K. Dále nebylo zjištěno, že by obžalovaný Ch. s poškozeným K. byl skutečně v telefonickém kontaktu, když byly zjištěny pouze údaje o telekomunikačním provozu. Ani z tohoto důkazu není možné jednoznačně určit, že by obžalovaný Ch. vystupoval pod jménem S. Dle výpovědi svědka Z. nevyplývá, že by tel. číslo, ze kterého volá obžalovaný Ch. bylo shodné s číslem S. V tomto případě tak byly splněny podmínky pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*. V žádném z důkazů nebylo prokázáno, že obžalovaný užil padělanou veřejnou listinu jako pravou a způsobil takovým činem značnou škodu. Obžalovaný nikdy neměl v držení předmětnou Dohodu o převzetí směnečného ručení. Navíc nebylo prokázáno, že by obžalovaný sobě opatřil padělaný platební prostředek a použil jej jako pravý. Vzhledem k tomu, že nebyla jednoznačně prokázána vina obžalovaného, obžalovaný Ch. navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, popř. aby sám rozhodl ve shora popsáném smyslu a příp. obžalovaného obžaloby zprostil.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Králová.

3. Proti rozsudku podal odvolání i obžalovaný M. K. a to v zákonné lhůtě prostřednictvím svého obhájce směřující do všech výroků. Obžalovaný K. uvádí, že nebylo prokázáno, že by od poškozeného K. převzal jakoukoliv peněžní částku. Z důvodu své bezpečnosti se poškozenému představil jako S. Jako S. se obžalovaný K. nepředstavoval panu S. Poškozený K. uvedl, že má pohledávku vůči panu R. Obžalovaný K. uvedl, že R. znal od vidění, a proto poškozenému K. řekl, že by mu mohl pomoci s vymožení pohledávky. Obžalovaný K. odmítl použití násilí, které poškozený K. navrhoval, osoby z. nezná, ale oslovil známého, jehož zná pod jménem S. Pan S. obžalovanému K. slíbil, že se pokusí pohledávku vymoci, ale že nebude překračovat zákon. Poté se pan S. obžalovaný K. a poškozený K. několikrát sešli, pak pro obžalovaného K. věc skončila, než byl předvolán na policii k podání vysvětlení. Obžalovaný K. se nikterak nepodílel na smlouvě o převodu bytu. Sám od poškozeného K. žádné peníze nepřevzal a pochybuje, že by předal poškozený K. peníze panu S. Napadený rozsudek se tak opírá o tvrzení poškozeného K., kdy se soud I. stupně ale vůbec nevypořádal s tvrzením obžalovaného K. Je s podivem, že se poškozený K. se svou pohledávkou neobrátil na soud, a pokud soudu v tomto případě nevěří, lze předpokládat, že jeho požadavek nemá oporu ve skutečném jednání pana R. Obžalovaný K. proto navrhuje, aby Městský soud v Praze jako soud odvolací napadený rozsudek zrušil a M. K. obžaloby zprostil, případně aby věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání.
4. Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Zároveň zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, které nebyly odvoláními vytýkány, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla podána odvolání, a dospěl k závěru, že odvolání podaná za obžalované jejich obhájci nejsou důvodná.
5. Odvolací soud po přezkoumání napadeného rozsudku a řízení, které mu předcházelo, konstatuje, že samotné řízení v této trestní věci není zatíženo žádným procesním pochybením, které by se projevilo ve zkrácení práv obžalovaných na obhajobu či v procesně vadném postupu při provádění důkazů, ať již ve stadiu přípravného řízení nebo před soudem v hlavním líčení, a z tohoto pohledu nejsou odvolacím soudem v postupu obvodního soudu shledávány vady, které by odůvodňovaly zrušení rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu. Orgány činné v trestním řízení postupovaly tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Odvolací soud se dále přesvědčil, že z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu byly provedeny všechny důkazy, které mohly k úplnému objasnění skutkového stavu věci přispět a nalézací soud si tak vytvořil patřičný skutkový základ pro věcně správné rozhodnutí. Soud I. stupně pak hodnotil důkazy z hlediska ust. § 2 odst. 6 tr. řádu, tj. podle svého vnitřního přesvědčení založeného na odpovědném uvážení všech okolností případu jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech relevantních vzájemných souvislostech, své závěry přesvědčivě a logicky vysvětlil v odůvodnění napadeného rozsudku v souladu s ust. § 125 tr. řádu. Odvolací soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a pro stručnost na ně v podrobnostech odkazuje.
6. Odvolací soud nemá pochybnosti o vině obžalovaných, neboť jejich vina vyplývá nejen z výpovědi poškozeného K. jak namítají oba obžalovaní v odvoláních, ale i z dalších především listinných důkazů, údajů o telekomunikačním provozu a záznamů dvou telefonických rozhovorů mezi obžalovaným K. a poškozeným K., jejichž obsah obvodní soud uvedl na str. 6 napadeného rozsudku, a SMS zprávami zajištěnými v mobilních telefonech obžalovaného K. a poškozeného K. jak bylo prokázáno znaleckým posudkem z oboru kybernetiky. U veřejného zasedání dne 18. 4. 2018 obhájkyň obžalovaného Ch. navrhla provedení znaleckého posudku ke zkoumání věrohodnosti svědka K. Tento návrh byl podán i u soudu I. stupně. Návrh byl vyhlášeným usnesením zdejšího soudu téhož dne jako

nadbytečný zamítnut, neboť znalci je možné uložit zkoumání osob, tedy jejich osobnostních profilů, charakteru apod., ale nelze mu uložit zkoumání konkrétní věrohodnosti jako takové. Zkoumání konkrétní věrohodnosti výpovědi svědka jako takové je činností, která přísluší pouze soudu. Odvolací soud nemá pohybnosti o správnosti závěru obvodního soudu, který shledal výpověď svědka J. K. jako věrohodnou, neboť tato je v souladu s dalšími objektivními důkazy, které soud I. stupně v hlavním líčení řádně provedl a v písemném odůvodnění napadeného rozsudku náležitě a logicky zhodnotil.

7. Obžalovaní se poškozenému již od prvního setkání představovali pod cizími jmény. Již od září 2015 tedy začalo jejich podvodné jednání. Tvrzení obžalovaného K. že z bezpečnostních důvodů uvedl jméno jiné, nebylo ničím opodstatněné, když obžalovaný se sám dobrovolně přihlásil na inzerát, poškozeného K. do té doby neznal a za vymožení pohledávky měl získat provizi. O počátečním podvodném jednání obžalovaného K. vůči poškozenému K. svědčí fakt, že se vymáháním pohledávek do té doby nezabýval a neměl v tomto směru zkušenosti. Obžalovaný K. v odvolání dále uvádí, že panu S. se jako Š. nikdy nepředstavil, což v zásadě není pro posouzení předmětné věci podstatné, neboť důležité je, jakým způsobem se představil poškozenému K. Poškozenému K. se jako Š. představil a po celou dobu tak vystupoval. Obžalovaný K. rovněž obžalovaného Ch. představil poškozenému pod falešným jménem S. poškozený měl obžalované v mobilním telefonu pod těmito jmény uložené. Obžalovaný K. dále poškozenému tvrdil, že podniká kroky k zajištění předmětné pohledávky. Jak soud I. stupně správně odkazuje, ještě v prosinci 2015 (telefonát 1. 12. 2015) obžalovaný K. poškozeného přesvědčoval, že nakládá s vozidlem značky Mercedes, které by pohledávku mohlo uspokojit. Toto vozidlo nicméně již bylo v exekuci vydražené paní K. B. V telefonátu obžalovaný K. tvrdí poškozenému, že svědek R. „je zbitýj a chce zpátky svoje auto“. Tento telefonát navíc obžalovaný K. poskytl policejním orgánům sám. Fakticky tak obžalovaný vozidlem nedisponoval, ani nejednal s dalšími osobami o prodeji bytu. I z tohoto jednání obžalovaného K. je jednoznačně prokázáno jeho podvodné jednání vedené snahou vylákat od poškozeného finanční prostředky, aniž by plánoval vymožení pohledávky poškozeného K. vůči R. Jednání obžalovaného K. od počátku jednoznačně šlo k přelstění poškozeného K. a k vylákání peněžité částky. Obžalovaný Ch. k trestní věci nevypovídal a ve svém odvolání namítá, že právě tato skutečnost mu je kladena k tíži. Odvolací soud se přesvědčil, že z žádné části odůvodnění soudu I. stupně nevyplývá, že by tento fakt obžalovanému skutečně přitěžoval. Soud I. stupně pouze uvedl, že ačkoli obžalovaný trestnou činnost popírá, jeho obhajoba byla provedenými důkazy vyvrácena. Tato námitka obžalovaného Ch. tak není důvodná.

8. Dále byla obžalovanými napadána četnost schůzek. Obžalovaný K. se odvolává na výpověď poškozeného K. kdy ten měl uvést, že se sešli pouze pětkrát až šestkrát, což nepovažuje za setkání mnohokrát, jak uvádí soud I. stupně. Ani tuto námitku nepovažuje zdejší soud za důvodnou, když podstatné je právě to, že obžalovaní se skutečně s poškozeným setkali, což potvrzuje jak poškozený, tak obžalovaný K. Sám obžalovaný K. potvrdil, že se s poškozeným K. scházel dvakrát až třikrát do týdne, u hlavního líčení (čl. 488) připustil, že na schůzce na Vinohradech, která trvala cca 30 minut, byl přítomen i S. Z výpovědi poškozeného K. pak vyplývá, že schůzek se zúčastňoval též obžalovaný Ch. (S.), a to opakovaně. Obžalovaný Ch. především namítá způsob, kterým došlo k jeho ztotožnění, když k tomu mělo dojít prostřednictvím rekognice podle fotografie, nikoliv *in natura* jak předpokládá § 104b tr. řádu. Zdejší soud přezkoumal postup, kterým ke ztotožnění obžalovaného Ch. došlo a považuje jej za zákonný. Rekognice prostřednictvím fotografie proběhla dle § 104b tr. řádu dne 21. 1. 2016 za přítomnosti soudce. V této fázi přípravného řízení se jednalo o osobu neznámého pachatele, jehož totožnost měla být právě prostřednictvím rekognice osoby podle fotografie zjištěna. Nelze se ztotožnit s námitkou obhajoby, že před provedením rekognice byla

poškozenému ukázána fotografie obžalovaného z centrálního registru obyvatel, neboť z obsahu spisu je zřejmé, že k tomuto došlo 13. 4. 2016, zatímco rekognice proběhla 21. 1. 2016. O tom, že obžalovaný Ch[redacted] vystupující v této trestní věci vůči poškozenému K[redacted] pod jménem S[redacted] nejsou dány jakékoli pochybnosti. Poškozený K[redacted] obžalovaného Ch[redacted] jako pachatele činu jednoznačně označil též u hlavního líčení, přičemž setrval na své výpovědi, že s ním od léta do zimy 2015 několikrát osobně jednal a popsal jej shodně s jeho rysy. Jak je správně v odůvodnění soudu I. stupně uvedeno, soud se nespokojil pouze se subjektivní výpovědí svědka K[redacted] ale tuto doplnil o objektivní zkoumání v podobě záznamu telekomunikačního provozu telefonních čísel, která měl poškozený K[redacted] k dispozici a prostřednictvím kterých s obžalovanými komunikoval. Z těchto čísel vyplývá, že z obžalovaní K[redacted] a Ch[redacted] se znají a navzájem si telefonují (více podrobně č.l. 99 a násl.). Oba telefonické přístroje se měly navíc často nacházet na stejném místě, konkrétně v místě bydliště S[redacted] kdy toto místo bydliště vyhodnoceno jako shodné s místem bydliště obžalovaného Ch[redacted]. Právě v souhrnu tyto důkazy potvrzují, že osoba vystupující pod jménem S[redacted] je právě obžalovaný Ch[redacted]. Soud I. stupně tak provedl podrobné dokazování, aby tuto skutečnost potvrdil. Právě především údaje o telekomunikačním provozu potvrzují výpověď poškozeného K[redacted]. Opakované telefonické kontakty mezi poškozeným K[redacted] a oběma obžalovanými potvrdil svědek S[redacted] Z[redacted] který analyzoval výpisy z telekomunikačního provozu. Jeho výpověď je v souladu s těmito výpisy.

9. Oba obžalovaní shodně tvrdí, že jim žádné peněžní prostředky vyplaceny nebyly, shromážděné a soudem I. stupně provedené důkazy potvrzují opak. Tento fakt prokazuje potvrzení, které na žádost poškozeného K[redacted] obžalovaný K[redacted] jménem Š[redacted] podepsal. Toto potvrzení je datováno ke dni 13. 11. 2015 (č.l. 303). Skutečnost je ale především potvrzována sms zprávami, ve kterých poškozený píše obžalovanému K[redacted] že: „600 už dal a 400 je připravených u doktora v trezorů“ atd. Toto je v souladu s nahrávkou ze dne 1. 12. 2015 (č.l. 279). Z této nahrávky jednoznačně vyplývá, že poškozený K[redacted] finanční obnos ve výši 600 000 Kč skutečně předal, a to v souvislosti s vymožením pohledávky. Jako nedůvodnou shledal odvolací soud námitku obžalovaného Ch[redacted] že od poškozeného žádné finanční prostředky nepřevzal a že poškozený v tomto směru vypovídal až u hlavního líčení. Odvolací soud se z obsahu spisu přesvědčil, že o předání částky 400 000 Kč S[redacted] tj. obžalovanému Ch[redacted] vypovídal poškozený K[redacted] již ve své výpovědi učiněné v přípravném řízení v procesním postavení svědka.
10. Dále se soud I. stupně zabýval směnkou na 1 277 241 Kč ze dne 13. 8. 2012, vystavenou panem M[redacted] R[redacted] panu Ing. J[redacted] K[redacted] a směnkou ze dne 13. 10. 2015, kterou měl vystavit p. M[redacted] R[redacted] p. G[redacted] G[redacted] na 5 000 000 Kč. Obžalovaný K[redacted] na svoji obhajobu uvedl, že o druhé směnce neví a že se jednalo pouze o aktivitu poškozeného K[redacted]. Tuto skutečnost však potvrzuje sám obžalovaný K[redacted] v nahrávce hovoru s poškozeným K[redacted] ze dne 1. 12. 2015. Pokud tedy obžalovaný K[redacted] také uváděl, že pana G[redacted] nezná, pak se tato výpověď i odvolacímu soudu zdá jako lživá. Obžalovaný tak konkrétně o této směnce věděl a z téhož hovoru ze dne 1. 12. 2015 plyne, že veškeré tyto informace znal i obžalovaný Ch[redacted]. Skutečnost, že Ch[redacted] neměl směnku v držení, ještě neznamená, že se s obžalovaným K[redacted] na celé trestné činnosti nepodílel. Naopak, jak uvedl poškozený K[redacted] na mnoha schůzkách byli všichni tři. Obžalovaný Ch[redacted] se s obžalovaným K[redacted] dle záznamů o telekomunikačním provozu scházeli a není pochyb o tom, že Ch[redacted] po celou dobu trestné činnosti figuroval jako spolupachatel. Irelevantní je odvolací námitka obžalovaného K[redacted] že o nárocích poškozeného K[redacted] vůči R[redacted] vznikají pochybnosti za situace, kdy poškozený svůj nárok neuplatnil u soudu, neboť způsob vymožení pohledávky je ve výlučné dispozici poškozeného. Povinnost domáhat se svých práv u soudu není stanovena. Odvolací soud je proto názoru, že v tomto trestním řízení byly zajištěny veškeré potřebné a možné důkazy, soud I. stupně se pečlivě zabýval jejich souvislostmi a jakým

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Králová.

způsobem jsou provázány s osobami obžalovaných, a že vina v případě obou obžalovaných byla na podkladě provedených důkazů jednoznačně prokázána. Odvolací soud pokládá za správné i právní posouzení jednání obžalovaných, tedy že se společným jednáním obohatili tím, že uvedli poškozeného K [redacted] v omyl, vylákali na něm 600 000 Kč a způsobili tak na jeho majetku značnou škodu. Obžalovaní ke svému jednání použili padělanou směnku, o které není známo, kdo ji vyhotovil. Obžalovaní ale tohoto prostředku použili a naplnili tím tak skutkovou podstatu neoprávněného opatření k padělání a pozměnění platebního prostředku podle § 234 odst. 2, 3 alinea 2 tr. zákoníku. Obžalovaní se rovněž dopustili trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 348 odst. 1, 2 písm. b) tr. řádu, když poškozenému K [redacted] předložili smlouvu o převzetí směnečného ručení s notářsky ověřenými podpisy. Ověřené podpisy i ověřovací doložka notáře byly padělané. Tímto jednáním obžalovaní použili padělanou veřejnou listinu jako pravou v úmyslu od poškozeného získat finanční odměnu 600 000 Kč. Zdejší soud je proto názoru, že právní posouzení je přiléhavé.

11. Obžalovaní si rovněž podali odvolání do trestu. Soud I. stupně při jeho ukládání přihlédl k zákonným podmínkám stanoveným v § 38 a § 39 tr. zákoníku a dále § 41 až 43 tr. zákoníku. Soud I. stupně přihlédl ke všem skutečnostem podstatným pro ukládání trestu. Jak soud I. stupně správně dovodil, obžalovaní se dopustili svým jednáním několika trestných činů, a proto jim byl ukládán trest úhrnný dle § 43 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaní jsou v zásadě netrestáni. Pouze obžalovaný K [redacted] byl v minulosti [redacted]. Soud I. stupně vzal trestní zachovalost ve prospěch obžalovaných při ukládání trestu, přihlédl dále k okolnostem trestné činnosti, její promyšlenosti, jakož i možnosti poškozeného K [redacted] se domoci uspokojení svého nároku na náhradu škody. Z těchto důvodů rozhodl o uložení trestu nespojeného s přímým omezením osobní svobody, ale o uložení trestu výchovného, tedy podmíněného trestu odnětí svobody, kdy trest ukládal při samé spodní hranici trestní sazby, tedy v trvání tří let odnětí svobody, jehož výkon podmíněně odložil na maximální zkušební dobu v trvání 5 let. Odvolací soud neshledal v tomto výroku žádné pochybení. Pokud byl ukládán trest při samé spodní hranici zákonné trestní sazby 3 let, nemůže tento odvolací soud považovat za trest nepřiměřeně přísný, neboť zde neexistují důvody pro rozhodnutí o mimořádném snížení trestu odnětí svobody dle § 58 tr. řádu. Toto se vztahuje i na stanovení zkušební doby v délce 5 let. Uložený trest je tak trestem odpovídajícím pro oba obžalované, kteří se na trestné činnosti podíleli obdobnou měrou.
12. Co se týče náhrady škody, kterou obžalovaní mají poškozenému společně a nerozdílně uhradit, soud I. stupně uložil částku 600 000 Kč. Poškozený K [redacted] se k trestnímu řízení se svým nárokem připojil řádně a včas (č.l. 226), kdy požadoval právě 600 000 Kč. Tato škoda vznikla úmyslným podvodným jednáním obžalovaných vůči poškozenému a je součástí skutkových zjištění. Poškozený u veřejného zasedání navrhl, aby byla obžalovaným uložena povinnost zaplatit škodu v rámci zkušební doby 5 let. Odvolací soud tomuto návrhu nevyhověl, neboť odvolání podali pouze obžalovaní. Státní zástupce ani poškozený odvolání nepodal. V takovém případě nelze trest dle § 259 odst. 4 tr. řádu zpřísnit. Odvolací soud se tak ztotožnil s názorem soudu I. stupně a výrok o náhradě škody považuje za správný.
13. Vzhledem k tomu, že odvolací soud shledal zákonným jak výrok o vině, tak výrok o trestu a náhradě škody, odvolání obžalovaných podle § 256 tr. řádu jako nedůvodná zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b tr. řádu však lze proti němu podat **dovolání**, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr. řádu nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 18. dubna 2018

JUDr. Vladana Woratschová, v.r.
předsedkyně senátu

**Zuzana
Králová**

Digitálně podepsal Zuzana Králová
DN: c=CZ, 2.5.4.97=NTRCZ-00215660,
o=MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE [IČ
00215660], ou=soudní, ou=12766,
cn=Zuzana Králová, sn=Králová,
givenName=Zuzana,
serialNumber=P147847,
title=protokolující úřednice
Datum: 2018.05.07 08:57:38 +02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Králová.